

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 456/2023-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Marting s. r. o.**, Nábrežná 2, Vrútky, IČO 31 584 799, zastúpenej JUDr. Martinom Olosom, advokátom, Karola Kašjaka 1, Rajecké Teplice, proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 14 Cob 111/2020 z 25. novembra 2020 a rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 18 Cb 197/2015-552 z 11. decembra 2019 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Martin č. k. 18 Cb 197/2015-634 z 11. augusta 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 28. februára 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označených v záhlaví tohto uznesenia, t. j. rozsudkom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) č. k. 18 Cb 197/2015-552 z 11. decembra 2019 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) v spojení s opravným uznesením okresného súdu č. k. 18 Cb 197/2015-634 z 11. augusta 2020 (ďalej len „opravné uznesenie okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 Cob 111/2020 z 25. novembra 2020 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“; spolu ďalej aj „napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov“). Navrhuje všetky uvedené rozhodnutia všeobecných súdov zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie okresnému súdu.

2. Z ústavnej sťažnosti a rozhodnutí všeobecných súdov, proti ktorým ústavná sťažnosť smeruje, vyplýva, že sťažovateľka bola v postavení žalovanej v konaní o zaplatenie 1 473,83 eur s príslušenstvom z titulu neuhradených faktúr za dodávky elektriny, ktoré bolo začaté na základe žaloby žalobkyne [REDACTED], namiesto ktorej

neskôr do konania vstúpila [REDAKOVANÉ]. Predmetné konanie bolo vedené pred okresným súdom.

3. Okresný súd svojím rozsudkom č. k. 18 Cb 197/2015-132 z 3. decembra 2015 (ďalej len „prvý rozsudok okresného súdu“) žalobu zamietol. Proti prvému rozsudku okresného súdu podala žalobkyňa odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol tak, že prvý rozsudok okresného súdu uznesením č. k. 14 Cob 46/2016 z 28. marca 2017 zrušil a vec vrátil okresnému súdu ako súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Okresný súd následne rozsudkom pre zmeškanie č. k. 18 Cb 197/2015 z 18. mája 2017 (ďalej len „rozsudok pre zmeškanie“) rozhodol, že sťažovateľka (žalovaná) je povinná žalobkyni zaplatiť sumu 1 473,83 eur s príslušenstvom. Následne ďalším uznesením, tentoraz č. k. 18 Cb 197/2015-266 z 12. júla 2017, zamietol návrh sťažovateľky (žalovanej) na zrušenie rozsudku pre zmeškanie (ďalej len „uznesenie o zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie“), proti čomu sťažovateľka (žalovaná) podala odvolanie. Krajský súd napokon uznesením č. k. 14 Cob 206/2018 zo 7. augusta 2019 uznesenie o zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie zrušil a vec (opäť) vrátil okresnému súdu ako súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Okresný súd napokon napadnutým rozsudkom okresného súdu rozhodol, že sťažovateľka (žalovaná) je povinná žalobkyni zaplatiť sumu 640,40 eur s príslušenstvom (prvý výrok). Druhým výrokom vo zvyšnej časti žalobu zamietol a tretím výrokom rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

6. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka (žalovaná) odvolanie, o ktorom krajský súd napadnutým rozsudkom krajského súdu rozhodol tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu v časti prvého výroku, ktorý sa týkal zaviazania sťažovateľky (žalovanej) na zaplatenie sumy 640,40 eur s príslušenstvom, potvrdil. Druhý výrok napadnutého rozsudku okresného súdu však krajský súd zmenil tak, že sťažovateľka (žalovaná) má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 10,4 %.

7. Sťažovateľka tvrdí, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nebolo prípustné, a to z dôvodu, že výrok napadnutého rozsudku krajského súdu o peňažnom plnení (bez príslušenstva) neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, a súčasne z dôvodu, že v danej veci neexistuje rozpor s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Dovolanie preto nepodala.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu (v spojení s opravným uznesením okresného súdu) a napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľka podala ústavnú sťažnosť. Argumentuje v nej takto:

a) Sťažovateľka prvú časť svojej argumentácie (bod II ústavnej sťažnosti) venuje všeobecným úvahám o neprípustnosti svojvôle (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonných predpisov, čoho sa krajský súd pri vydaní napadnutého rozsudku krajského súdu mal podľa jej názoru dopustiť. V tejto súvislosti odkazuje na viaceré rozhodnutia ústavného súdu a dochádza k záveru, že svojvôľa všeobecného súdu pri aplikácii hmotného a procesného práva vedie k zásahu do práv účastníka

konania na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 6 dohovoru. V tejto súvislosti uvádza, že postup prvostupňového súdu (okresný súd) a odvolacieho súdu (krajský súd) môže byť považovaný za súladný s ústavnými princípmi spravodlivého procesu len s výhradami;

b) V druhej časti svojej argumentácie (bod III ústavnej sťažnosti) sťažovateľka konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj napadnutý rozsudok okresného súdu nemajú žiadnu oporu v zákone, ako aj to, že vyslovené skutkové závery sú čisto hypotetické až nijaké a bez dôkazného základu. Napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov majú byť podľa jej názoru zaťažené vadou arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti, keďže súd (súdy) nevysvetlil (nevysvetlili) dôvody svojho rozhodnutia (svojich rozhodnutí). Osobitne vo vzťahu ku krajskému súdu dodáva, že tento sa len stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu a opomenul odvolacie námietky, a teda že jej odvolanie posúdil značne arbitrárne. Napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľka vyčíta aj porušenie princípu právnej istoty, keďže napadnutým rozsudkom krajského súdu malo dôjsť k diametrálne odlišnej rozhodovacej činnosti o tej istej právnej otázke, ako tomu bolo v iných rozhodnutiach krajského súdu. V tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu a na jeho závery o tom, že diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná;

c) Vo zvyšnej časti svojej ústavnej sťažnosti (bod IV ústavnej sťažnosti) sťažovateľka cituje relevantné ustanovenia ústavy a dohovoru a opäť poukazuje na princíp právnej istoty, ktorý je súčasťou čl. 1 ods. 1 ústavy a ktorý mal byť v skúmanom prípade porušený. Uzatvára, že podľa jej názoru je nesporné, že v predmetnej veci bolo napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva sťažovateľky na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozsudkom okresného súdu (v spojení s opravným uznesením okresného súdu) a napadnutým rozsudkom krajského súdu. So zreteľom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť smeruje súčasne proti rozhodnutiam dvoch všeobecných súdov (rozhodnutie súdu prvej inštancie a rozhodnutie odvolacieho súdu), ústavný súd ústavnú sťažnosť posúdil osobitne vo vzťahu ku každému z nich.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom okresného súdu:

10. Vo vzťahu k tej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľky, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku okresného súdu, ústavný súd poukazuje na znenie čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého *„ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“*. Nevyhnutným ústavným predpokladom na existenciu právomoci ústavného súdu rozhodnúť o ústavnej sťažnosti je tak skutočnosť, že o tejto sťažnosti (resp. o jej obsahu) nemôže rozhodnúť iný súd. Právomoc ústavného súdu zakotvená v čl. 127 ústavy je totiž len subsidiárna. Je to pritom

práve subsidiarita, ktorá predstavuje kľúčový predpoklad právomoci ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti. Na citovanú ústavnú normu nadväzuje § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), podľa ktorého „ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie“.

11. Ústavný súd na subsidiárny charakter svojej právomoci týkajúcej sa prerokovania ústavnej sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ústavy vo svojej judikatúre stabilne poukazuje. Pri uplatňovaní svojej právomoci sa tak riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (*mutatis mutandis* IV. ÚS 236/07, I. ÚS 5/2022, I. ÚS 311/2022 alebo I. ÚS 411/2022).

12. V kontexte posudzovanej ústavnej sťažnosti, resp. konania pred všeobecnými súdmi, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd uvádza, že sťažovateľka mala proti napadnutému rozsudku okresného súdu (v spojení s opravným uznesením okresného súdu) k dispozícii prostriedok procesnej obrany na ochranu základných práv a slobôd garantovaných ústavou, resp. práv garantovaných dohovorom, a to odvolanie, ktoré aj využila. O tomto odvolaní bolo rozhodnuté napadnutým rozsudkom krajského súdu. Preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie práv napadnutým rozsudkom okresného súdu (v spojení s opravným uznesením okresného súdu) odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

III.2. K namietanému porušeniu práv rozsudkom krajského súdu:

13. Podstatou časti ústavnej sťažnosti sťažovateľky smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu je porušenie jej práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru), a to z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozsudku krajského súdu, skutkovo aj právne, ako aj opomenutia odvolacích námietok sťažovateľky, čoho dôsledkom malo byť svojvoľné (arbitrárne) rozhodnutie, čiže rozhodnutie porušujúce právo sťažovateľky na spravodlivý proces.

14. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov a že vo veciach patriacich do právomocí všeobecných súdov nie je ani alternatívnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (porovnaj napr. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 114/2022, I. ÚS 311/2022 alebo I. ÚS 114/2022). Naopak, ústavný súd je podľa čl. 124 ústavy nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým v prvom rade interpretácia a aplikácia zákonov prislúcha.

15. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu už spomenutý princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení základných práv a slobôd a vecne sa zaoberať ústavnými sťažnosťami len za predpokladu, že sa sťažovateľ

nemôže a ani v budúcnosti nebude môcť domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom využitím takých právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým alebo právnickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus kategórie *ultima ratio*, ktorý nastupuje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 zákona o ústavnom súde (*mutatis mutandis* III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05 alebo I. ÚS 53/2023).

16. Ak zákon o ústavnom súde podmieňuje prípustnosť ústavnej sťažnosti vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje sťažovateľom na ochranu ich práv, tak o to viac je podmienkou prípustnosti ústavnej sťažnosti uplatňovanie práva, ktorého porušenie sťažovateľa namietajú, riadnym, zákonom predpísaným spôsobom (m. m. III. ÚS 1/04 či I. ÚS 53/2021). Sťažovatelia preto vo všeobecnosti nemajú na výber, ktorý z existujúcich systémov súdnej ochrany využijú, ale sú povinní postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú má právomoc ústavný súd. Iba za predpokladu, že sťažovatelia vyčerpali všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojich základných práv alebo slobôd a pri ich uplatnení nie sú úspešní, môžu sa uchádzať o ochranu sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ústavy (*mutatis mutandis* IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017 alebo I. ÚS 53/2023).

17. V intenciách posudzovanej ústavnej sťažnosti je rozhodujúce to, či sťažovateľka mohla proti napadnutému rozsudku krajského súdu podať dovolanie. Ústavný súd zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či v konkrétnej veci sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, resp. podať dovolanie ako právny prostriedok v zmysle § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, patrí v rámci takého konania do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Pri posudzovaní prípustnosti dovolania z pohľadu nutnosti jeho vyčerpania ako podmienky prípustnosti ústavnej sťažnosti sa môže obmedziť výlučne na formálne posúdenie jeho prípustnosti. Dovolanie neprichádza do úvahy ako účinný prostriedok nápravy najmä vtedy, ak je na prvý pohľad zjavné, že dovolanie je v danom prípade neprípustné, napríklad preto, lebo to výslovne vylučuje procesná norma Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Ďalšou osobitnou výnimkou z pravidla o subsidiarite konania o ústavnej sťažnosti je situácia, ak sťažovateľ tvrdí a preukáže, že nevyčerpал právne prostriedky, ktoré mu patria na ochranu jeho základných práv a slobôd, vrátane podania dovolania z dôvodov hodných osobitného zreteľa (*mutatis mutandis* IV. ÚS 531/2021 alebo I. ÚS 53/2023).

18. Podľa dnes už ustáleného názoru ústavného súdu (porovnaj napr. I. ÚS 207/2020, I. ÚS 241/2021, I. ÚS 491/2022, I. ÚS 529/2022 alebo I. ÚS 53/2023) § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny

procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany. Medzi čiastkové práva tvoriace právo na spravodlivý proces patria aj právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia a zákaz svojvoľného (arbitrárneho) postupu súdu.

19. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené konštatuje, že sťažovateľkou predostretá argumentácia vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého rozsudku krajského súdu korešponduje s dovolacím dôvodom (môže ísť a okrem výnimočných prípadov aj pôjde o dovolací dôvod) zakotveným v § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti totiž argumentuje práve predovšetkým nedostatočným odôvodnením súdneho rozhodnutia a jeho arbitrárnosťou (bod 8 tohto uznesenia), čiže skutočnosťami majúcimi súvis s právami tvoriacimi obsah práva na spravodlivý proces a subsumovateľnými pod § 420 písm. f) CSP.

20. Meritórne preskúmanie ústavnej sťažnosti ústavným súdom v situácii, keď sťažovateľka nevyužila prostriedok ochrany svojich práv, ktorý jej zákon účinne poskytoval, teda nepodala dovolanie, resp. tvrdila, že nie je prípustné, hoci ho podať mohla a mala, by bolo porušením princípu subsidiarity ako fundamentálneho atribútu vzťahu medzi ústavným súdom a sústavou všeobecných súdov, na ktorom je založené rozhodovanie o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. III. ÚS 562/2017 či I. ÚS 53/2023). Ak by tak ústavný súd v posudzovanom prípade spravil, neprípustným spôsobom by tým zastúpil Najvyšší súd Slovenskej republiky ako všeobecný (a dovolací) súd.

21. Pretože sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti ani netvrdila, že dovolanie nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa, neprichádzal do úvahy ani prípadný možný postup podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde. V nadväznosti na už uvedené skutočnosti ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej neprípustnosti.

22. Ústavný súd, majúci na zreteli materiálny prístup k ochrane základných práv a slobôd, dodáva, že ak by aj ústavná sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia práv rozsudkom krajského súdu nebola odmietnutá z dôvodu jej neprípustnosti, musel by ju odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd totiž pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti vrátane preštudovania napadnutého rozsudku krajského súdu nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. s čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak, ako to tvrdí sťažovateľka. Na tomto základe by s prihliadnutím na svoju konštantnú judikatúru dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a sťažovateľkou namietaným porušením základného práva zaručeného ústavou, resp. práva zaručeného dohovorom neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, je toho názoru, že krajský súd neponechal bez povšimnutia žiadnu z odvolacích námietok sťažovateľky a dostatočným spôsobom odôvodnil svoje rozhodnutie. Napadnutý rozsudok

krajského súdu tak nemožno hodnotiť ako svojvoľné (arbitrárne) rozhodnutie. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že skutočnosť, že sa všeobecný súd výslovne nevyjadril k úplne všetkým tvrdeniam sťažovateľky, nemožno automaticky stotožňovať s arbitrárnosťou rozhodnutia a tým s neústavným konaním všeobecného súdu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (porovnaj napr. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 449/2015 či I. ÚS 114/2022).

23. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu